

РЕШЕНИЕ

№ 8141

гр. София, 19.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV ТРИЧЛЕНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 22.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова

Луиза Христова

при участието на секретаря К. Миладинова и при участието на прокурора Костов, като разглежда дело номер **9628** по описа за **2012** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 185 – чл. 196 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Л. Д. М., [ЕГН] от [населено място], „Зона Б-18”, [жилищен адрес] вх. „А” срещу текстове от Наредба за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално – декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община (загл. изм. – Решение № 1 по Протокол №29 от 15.01.2009г.), (Наредбата), приета от Столичен общински съвет. С молба от 01.11.2012г. е направено уточнение на подадената жалбата и е посочено, че се оспорват с искане за прогласяване на нищожност разпоредбите на чл. 5 - чл. 10, чл. 24 – чл. 28, чл. 41, чл. 46, чл. 52, чл. 63, чл. 64, чл. 70 – чл.78, както и всички други разпоредби, които дават легални дефиниции на термини, подлежащи на регулиране на национално ниво, чл.23, който регламентира ред и процедури за въвеждане в експлоатация на обектите, различни от предвидените в ЗУТ, чл.33, който предвижда налагане на забрани за рекламна дейност, чл. 42, в разпоредбата на която се добавя задължително изискване към инвестиционните проекти, извън задължителните реквизити по ЗУТ, чл. 47, в който се налага забрана за поставяне на информационни табели, докато с чл. 56, ал. 2 от ЗУТ се създава компетентност само за създаване на ред за издаване на разрешения за поставяне. Жалбоподателят оспорва като материално - незаконосъобразни текстовете на чл. 48, приет в противоречие с чл. 3,

ал. 3 от Закона за ограничаване на административното регулиране, чл. 80, в противоречие с реда за премахване на незаконни съоръжения по чл.57 и следващите от ЗУТ, чл. 84, чл. 85а, чл.85б, чл. 86, чл. 86а и чл. 87, в противоречие с чл. 2 от ЗАНН. Правният интерес на жалбоподателя е обоснован със съдебно дело №1936/2010г., 31 – ви състав II отделение на АССГ. С жалбата се иска прогласяване на нищожност на оспорените текстове, като приети без правно основание и от орган, който няма законова компетентност да приема такива нормативни актове, в нарушение на КРБ и на материалния закон, на чл. 56, ал. 2 от ЗУТ, чл. 8 от ЗНА и чл. 76, ал. 3 от АПК. Съгласно чл.56, ал. 2 от ЗУТ с Наредба на Общинския съвет се определя само реда за издаване на разрешение за поставяне, но не и други материалноправни въпроси, даване на легални дефиниции на понятия, създаване на нормативен ред за премахване на поставени рекламни материали и санкциониране на нарушителите. Прави възражение, че поставянето на рекламни надписи в частни имоти е материя, регламентирана в Закона за собствеността (ЗС) като споровете се уреждат по реда на чл. 109 от ЗС, а не по административен ред, какъвто е подхода в атакуваната Наредба. Твърди, че са нарушени чл. 4, чл. 8, чл. 17, ал. 3 от КРБ. При липсата на законова регламентация на рекламната дейност е недопустимо с подзаконов нормативен акт да се изземват правомощия по контрол върху дейността, тя се ограничава и да се въвеждат санкции. Описаните в Наредбата нарушения и предвидените наказания не са определени със закон, каквото е изискването по чл. 2, ал. 1 от ЗАНН. Наредбата регламентира права на общината, които не са законоустановени и задължения на частни собственици, които също не са установени със закон. Представени са писмени бележки, в които са развити подробни съображения по възраженията в жалбата. Поддържат се допуснати нарушения на административнопроизводствените правила при приемане на Наредбата и на измененията.

С определение на съда от 04.10.2013г. е конституиран като жалбоподател по делото [фирма], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя Г. К. П.. Дружеството оспорва чл. 85а, ал. 1, т. 4, 5 и 6 от Наредбата и по негова жалба е образувано адм. дело № 4028/2012г. по описа на АССГ, 12- ти троен състав, прекратено с влязло в сила определение на съда №5288/30.07.2013г. и присъединено към настоящето съдебно производство. Оспорените разпоредби са приети с решение № 612 по протокол № 76 от 04.11.2010г. на СОС. Правят се възражения, че Наредбата е приета на основание чл. 56, ал. 2 от ЗУТ, съгласно която норма Общинският съвет приема Наредба, с която се определя реда за издаване на разрешение за поставяне на преместваеми обекти за търговски и увеселителни нужди. Санкционната норма за нарушения на актове по прилагането на ЗУТ е чл. 233 от ЗУТ и разпоредбите на чл. 85а, ал. 1 , т. 4, 5 и 6 от Наредбата противоречат на чл.233 от ЗУТ. Размерът на предвидените минимални санкции не съответства на чл. 12 от ЗАНН и чл.36, ал. 1 от НПК. Направено е искане за спиране действието на оспорените с жалбата разпоредби, на основание чл.190, ал. 1 от АПК, мотивирано с настъпване на значителни и трудно- поправими вреди.

Ответникът – Столичен общински съвет, чрез упълномощения си процесуален представител оспорва жалбите, не се представлява в съдебното заседание, в което е даден ход по същество на спора.

Прокурор Костов от СГП дава заключение, че жалбите са основателни и Наредбата следва да бъде отменена в оспорената част.

Административен съд София - град, X. – ти тричленен състав , като обсъди доводите

на страните, писмените доказателства по делото и приложимите правни норми, приема следното:

По допустимостта на жалбите:

Предмет на оспорване са разпоредби на подзаконов нормативен акт, които подлежат на съдебен контрол, съгласно чл. 185, ал. 1 от АПК. Оспорването на подзаконовите нормативни актове е без ограничение във времето, предвид на което е спазено изискването на чл. 187, ал. 1 от АПК.

При извършената служебна проверка за допустимост по чл. 187, ал. 2 от АПК, съдът констатира, че оспорените текстове не са предмет на предходно съдебно производство, по което с влязло в сила съдебно решение №1261/18.03.2011г. на АССГ по адм.дело № 5843/2010г. е отменен чл. 9, ал. 1, 2 и 3 от Наредбата, които са и извън предмета на оспорване по настоящето дело. Относно производството, приключило със съдебно решение № 968/28.10.2008г., постановено по адм.дело № 606/2008г. на АССГ, извън предмета на настоящето са отменените чл. 36, ал. 1 относно текста „и заявление – декларация по образец до кмета на Столична община за заплащане на цена на извършване на рекламна дейност”, чл. 45, чл. 51, ал. 5, чл. 65, чл. 66, чл. 67 и Приложение № 2, чл. 68, чл. 72, чл. 74, ал. 1, ал.2, ал. 3, чл. 75, ал. 2, изречение второ и ал. 3, чл. 76, ал. 1 относно думата „безвъзмездно” и ал. 2, чл.77, ал. 3, чл. 78, ал. 4, чл. 80, ал. 7, ал. 8, чл. 84, чл. 86, § 7 от ПЗР относно изрази „за които се дължи заплащане на право на осъществяване на рекламна дейност”, § 8, § 14, т. 2 и т. 3 и Приложение № 21 на Наредбата, както и отменените със съдебно решение № 11453/06.10.2009г., постановено по адм.дело № 2912/2009г. на ВАС чл.53, ал. 2 относно изрази „размера на дължимата цена на право на рекламна дейност” чл. 76, ал. 3 относно изрази „заплащане на цената на правото на рекламна дейност” от Наредбата.

В отхвърлителната част обаче на съдебното решение по адм.дело №606/2008г. на АССГ има съвпадение по предмета с настоящето съдебно производство. Касае се за онези текстове от Наредбата в редакцията ѝ преди изменението с решение № 1 по Протокол № 29 от 15.01.2009г. на СОС по жалбата на Областния управител и жалбата на И. М. П., с които е оспорена Наредбата в цялост в редакцията ѝ към 2007г. с искане за прогласяване на нищожност или отмяна поради незаконосъобразност. Съдът е отхвърлил възраженията за нищожност, поради липса на компетентност и за незаконосъобразност, поради неспазване на процедурните правила за приемане на Наредбата. Повторна проверка за нищожност или незаконосъобразност, поради нарушение на процедурните правила на текстове от Наредбата, които са преди изменението с решение № 1 по Протокол №29 от 15.01.2009г. на СОС е на същото основание и е недопустима по силата на чл. 187, ал. 2 от АПК и производството в тази част следва да бъде прекратено.

В останалата част жалбата на Л. Д. М., [ЕГН] от [населено място], „Зона Б-18”, [жилищен адрес] вх. „А” е процесуално допустима. Доказано е наличие на пряк и непосредствен правен интерес по смисъла на чл. 186, ал. 1 от АПК, доколкото подзаконовият нормативен акт засяга непосредствено правата и законните интереси на жалбоподателя. В тази връзка са направени твърдения в жалбата за съдебно производство по адм.дело № 1936/2010г., 31 състав на АССГ и е представена искова молба с вх.№ 45382/31.07.2009г. на СРС, както и публикации в пресата, от които е видно, че е налице спор между жалбоподателя и Столичен инспекторат по повод извършвана рекламна дейност и наложени санкции по реда на оспорената Наредбата. Жалбата на [фирма] също е процесуално допустима при условията на чл. 186, ал. 1

от АПК. В нея е направено искане за спиране на действието на разпоредбите на чл. 85а, ал. 1, т. 4, 5 и 6 от Наредбата, мотивирано с издадени наказателни постановления на дружеството, описани в приложението към жалбата. Ответникът по жалбата, въпреки многократните указания по адм.дело № 4028/2013г. на Х. тричленен състав не е изпълнил задължението си по чл. 152, ал. 2 от АПК във връзка с чл.196 от АПК и съдът на основание чл. 161 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК приема за доказан факта на издадени наказателни постановления на [фирма] по оспорените разпоредби на Наредбата. Фактът е доказан и с извършена служебна проверка, при която се установи, че със съдебно решение № 286/11.01.2013г. по кнахд№2137/2012г. на АССГ е оставено в сила съдебно решение от 21.01.2012г. на СРС по нахд №19844/2011г., с което е отменено наказателно постановление № СО-М-Р-11-26-793/26.07.2011г., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 10 000 лева, на основание чл. 80, ал. 10 и чл.85а, ал. 1 т. 6 за нарушение на чл. 36, ал. 1 от Наредбата. Със съдебни решения на АССГ са отменени и наказателно постановление № СО-М-Р-11-26-645/15.09.2011г., № СО-М-Р-26-783/26.07.2011г., СО Р М1126 782/26.07.2011г., СО – Р – М – 11- 26-786/26.07.2011г., № СО – Р- М- 11-26-403/26.07.2011г., № СО-Р-М-11-26-401/26.07.2011г., № СО-Р-М – 11- 26 -366/26.07.2011г., № СО-Р-М-11-26-787/26.07.2011г., № СО-Р-М-11-26-402/26.07.2911г. и № СО-Р-М-11-26-545/26.07.2011г., издадени от кмета на Столична община, с които на [фирма] са наложени имуществени санкции в размер на 10 000 лева, на основание чл. 80, ал. 10 и чл.85а, ал. 1 т. 6 за нарушение на чл.36, ал. 1 от Наредбата по всяко отделно наказателно постановление. По тези съображения и с оглед прякото засягане на правата и законните интереси на жалбоподателя, настоящата съдебна инстанция приема, че е доказано наличие на правен интерес по чл. 186, ал. 1 от АПК и жалбата на [фирма] е процесуално допустима.

По искането за спиране по чл. 190, ал. 1 от АПК:

Оспорването на подзаконовите нормативни актове не спира действието им, но то може да бъде спряно от съда, на основание чл. 190, ал. 1 от АПК. С жалбата на [фирма] е направено искане за спиране на действието на разпоредбите на чл. 85а, ал. 1, т. 4, 5 и 6 от Наредбата, мотивирано със значителни и труднопоправими вреди за множество физически и юридически лица, без да се посочва конкретен размер на вредите. Оспорените разпоредби регламентират състави на административни нарушения и размер на имуществените санкции за тях. Преценката за наличието на основания за спиране, по силата на препращащата норма на чл.196 от АПК е свързана с възможността да настъпят значителни или труднопоправими вреди за оспорващия, преценени по чл. 166, ал. 2 и ал. 4 от АПК. В настоящия казус извод за такива вреди не може да се обоснове от доказателствата, както и от доводите, изложени в искането за спиране. В трайната съдебна практика вредите, които подлежат на парично обезщетяване не се приемат за труднопоправими, предвид на което от действието на разпоредбите не могат да настъпят такива вреди. Освен това в чл. 195, ал. 2 от АПК е предвиден специален ред за служебно уреждане на последиците от отменен подзаконов акт, по който се реализират правата на засегнатите лица. Конкретен размер на вредите не е посочен и не може да се приеме за доказано, че те са значителни. Искането за спиране действието на чл.85а, ал. 1, т. 4, 5 и 6 от Наредбата е неоснователно и следва да бъде оставено без уважение.

По основателността на жалбите:

Съдебното оспорване е съобщено по реда на чл. 181, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

В хода на съдебното производство е приета административната преписка по приемане на оспорения нормативен административен акт и неговите изменения. С влязло в сила съдебно решение № 968/28. 10. 2008г., постановено по адм.дело № 606/2008г. на АССГ съдът се е произнесъл по законосъобразността на процедурата по приемането на Наредбата.

Измененията на Наредбата по протокол № 29 от заседание на Столичен общински съвет от 15.01.2009г., проведено при спазване на изискванията за кворум са приети с решение по т. 1 от протокола с обикновено мнозинство, с 43 гласа „за” и един „против” от общо 44 гласували. Относно направените изменения са представени решение № 83 на СОС от 25.02.2010г. по протокол № 59, точка 13 от дневния ред, с което е приета Наредба за изменение и допълнение на Наредба за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално – декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община. Представена е заповед №СОС –РД-09-1 от 19.02.2010г., с която е определен зам.председателя на СОС да изпълнява функциите на председател на СОС за периода от 22.02.2010г. до 10.03.2010г., включващ и датата на провеждане на заседанието на 25.02.2010г. Видно от приложения протокол за проведеното заседание и приложение № 1 към него е установено, че е налице кворум за редовно провеждане на заседанието като по т. 13 са гласували 38 съветници, от които 37 за и 1 против. Изменението на Наредбата е прието при спазване на изискванията за мнозинство на повече от половината от присъстващите съветници по чл. 27, ал. 3 от ЗМСМА. Спазена е процедурата по приемане на измененията на Наредбата и от 04.11.2010г. с решение № 612/04.11.2010г. на СОС по протокол № 76, точка 18 от дневния ред. Всички изменения са направени след съгласуване на проектите, представени са становища на постоянните комисии за приемане на предложенията и съгласувателни писма. Измененията са обсъждани многократно в комисиите на СОС, чиито заседания са открити и предварително обявени на сайта на СОС. Д. ред на заседанията на СОС също се обявява в интернет, което дава възможност на гражданите да участват в обсъжданията. Настоящата съдебна инстанция счита, че не са допуснати процедурни нарушения при приемане на измененията от 15.01.2009г., от 25.02.2010г. и 04.11.2010г., включително и на чл. 77 от АПК. Спазен е и реда за разгласяване на акта по чл. 22, ал. 2 от ЗМСМА, видно от интернет страницата на Столичен общински съвет.

С жалбата на Л. Д. М. е направено възражение за нищожност на оспорените текстове от Наредбата, поради липса на компетентност. Предмет на настоящето съдебно производство при проверката за нищожност да текстовете от жалбите, представляващи изменение на Наредбата от 2007г., приети с Решение № 1 по Протокол №29 от 15.01.2009 г. Решение № 83 по Протокол №59/25.02.2010г. и Решение № 612 по Протокол № 76 от 4.11.2010 г. по протокол на СОС. Текстовете по първоначалния вариант на Наредбата са приети за действителни с влязло в сила съдебно решение по адм.дело №606/2008г. на АССГ. Съдът счита, че възражението за нищожност, поради липса на компетентност е неоснователно. Съгласно чл. 2, ал. 1 от Закона за нормативните актове (ЗНА), нормативни актове могат да издават само органите, предвидени от [Конституцията](#) или от закон. Компетентността на издателя на акта произтича от законова делегация. В § 88 от ПЗР като основание за приемане на измененията на Наредбата са посочени чл. 22, ал.

2 от ЗМСМА, чл. 56, ал. 2 и чл. 57, ал. 1 от ЗУТ и чл. 79 от АПК. С чл. 56, ал. 2 от ЗУТ и чл. 57, ал. 1 от ЗУТ се създава правомощие на Общинските съвети да регламентират с наредби реда за поставяне на преместваеми увеселителни обекти и преместваеми обекти за търговски и други обслужващи дейности, като същата наредба урежда и реда за издаване на разрешение за поставяне на рекламни, информационни и монументално - декоративни елементи върху недвижими имоти. Налице е законова делегация на компетентност по смисъла на чл. 2, ал.1 от ЗНА за регулиране с подзаконов нормативен акт на обществени отношения от посочения характер. Наредбата е издадена по прилагане на отделни разпоредби на ЗУТ, нормативен акт от по - висока степен във връзка с регулиране на обществени отношения от посочения характер на територията на Столична община. Редът за издаване на разрешения и за поставяне на обекти включва освен процедура и условия и изисквания за това. Правомощието за определяне на изисквания към дейността на физическите и юридическите лица на територията на общината, включително и рекламната дейност произтича от общата разпоредба на чл.21, ал. 1 т. 13 от ЗМСМА. Всички останали общи въпроси от местно значение, които не са от изключителната компетентност на други органи са в правомощието на Общинския съвет по силата на чл. 21, ал. 1 , т.23 от ЗМСМА. Разпоредбите на чл. 76, ал. 3 от АПК и чл. 8 от ЗНА също определят Общинския съвет като компетентен орган за издаване на нормативни актове, които уреждат обществени отношения от местно значение, при спазване на общото изискване за подзаконовите нормативни актове те да са в съответствие с нормативните актове от по-висока степен.

Относно правните норми, които определят състави на административни нарушения и санкциите за тях, компетентността на Общинските съвети произтича от чл. 2, ал. 3 от ЗАНН, съгласно която разпоредба, Общинските съвети, при издаване на наредби определят съставите на административните нарушения и съответстващите на тях наказания, предвидени в [Закона за местното самоуправление и местната администрация](#), а именно глоби в размер до 5000 лв., а за еднолични търговци и юридически лица - имуществени санкции в размер до 50 000 лв., а при повторно нарушение и временно лишаване от правото да се упражнява определена професия или дейност по чл.22, ал. 4 от ЗМСМА.

По принцип изискванията към съдържанието на нормативния акт позволяват употреба на думи и изрази, дефинирани по смисъла на акта, но те следва да бъдат обяснени в съответния текст или в допълнителните му разпоредби, когато това е невъзможно. Изводът следва от тълкуването на чл. 32, ал. 2 т. 3 от Указ № 883 от 24. 04.1974г. за прилагане на ЗНА. В случая в допълнителните разпоредби са дадени дефиниции само на понятията „типов проект” и „рекламна площ”, а за останалите е обяснено съдържанието на понятията в текстовете на Наредбата. Също така следва да се има предвид, че нарушението на изискванията за структурата на нормативния акт не е основание за нищожност и ако не е особено съществено не е основание и за унищожаемост на акта.

Конкретно дефиницията на преместваем обект по чл. 5, ал. 1 от Наредбата е обща разпоредба, която не е в противоречие с нормативен акт от по-висока

степен, съответства на смисъла на понятието по чл. 56, ал. 1 от ЗУТ и не излиза извън компетентността на органа, приел текста. Не са налице основания за отмяна на оспорения текст. В останалите текстове на раздел I от Наредбата до чл. 10 включително не се съдържат легални дефиниции на понятия от градоустойствен характер, които да са различни от общия смисъл на тези понятия по ЗУТ. Не се дефинират технически стандарти, правила и норми, а дори това да е така не е необходимо те да се еднакви на централно ниво, след като се отнася до градоустройствени решения от местно значение, конкретно от значение за Столична община. Разпоредбите на чл. 6, чл. 7, чл. 8, чл. 9 и чл. 10 определят ред за издаване на разрешението по типов и индивидуален проект, който включва представяне на проект, ред за изготвяне на типови проекти, изискване за поставяне на информационни данни за собственика и ползвателя на обекта, одобряване на схеми за поставяне на преместваеми обекти върху държавни и общински имоти. Регламентирането на тези въпроси от местно значение е от компетентността на Общинския съвет и не противоречи на нормативен акт от по-висок ранг.

Възражението по чл. 23 от Наредбата е основателно по отношение на ал. 4, която задължава собствениците на преместваеми обекти по индивидуален проект да искат издаване на удостоверение за въвеждането им в експлоатация от органа, издал разрешението за поставянето им. Режимът на въвеждане в експлоатация на строежите е регламентиран в чл.177 от ЗУТ, като той е разрешителен за строежите от първа, втора и трета категория и регистрационен за строежите от четвърта и пета категория, като строежите от шеста категория не подлежат на въвеждане в експлоатация, нито преместваемите обекти подлежат на такова. Нормата на чл. 23, ал. 4 от Наредбата е в противоречие с чл. 177 от ЗУТ, нормативен акт от по- висока степен и поради това следва да бъде отменена. В противоречие със законовата регламентация в ЗУТ са създадени изисквания за въвеждане в експлоатация на преместваеми обекти по индивидуален проект. Допуснато е нарушение на чл. 8 от ЗНА като в Наредбата на Общинския съвет е създаден ред за въвеждане в експлоатация на обекти, какъвто ред е регламентиран в чл. 177 от ЗУТ, тоест не са налице неуредени на законово ниво обществени отношения. По същите съображения следва да бъде отменена и разпоредбата на ал. 5 на чл. 23 и приложение № 5 към Наредбата, които съдържат необходимите документи и процедура за издаване на удостоверение за въвеждане в експлоатация.

Дефиницията на понятието „рекламен елемент” по смисъла на Наредбата, което се съдържа в чл. 24, ал. 1 не противоречи на текст от нормативен акт от по-висока степен, съответно е на изискванията за структура и съдържание на нормативните актове и не е извън предмета на делегираната законова компетентност. Останалите текстове до чл. 28 включително регламентират законосъобразно процедурата по издаване на разрешения за поставяне на рекламни елементи и изискванията към тях със законово основание по чл. 57, ал. 1 от ЗУТ и чл. 21, ал. 1 , т. 13 от ЗМСМА по отношение на изискванията към рекламните елементи.

Настоящата съдебна инстанция не споделя и възражението, че в чл.33, ал. 1 от Наредбата се съдържа забрана за поставяне на рекламни елементи, което

е извън правомощието по чл. 57, ал. 1 от ЗУТ. Оспореният текст въвежда ограничения при поставянето на рекламни елементи. Ограниченията са еднакви по отношение на всички субекти и собственици на недвижими имоти и са от естетически, градоустройствени и други съображения, в зависимост от спецификата на градската среда. Ограниченията напълно съответстват на целта на регламентацията на тези обществени отношения, а именно създаване на общ ред за всички правни субекти с цел естетична и функционална градска среда на територията на общината. Нерегламентираното поставяне на преместваеми обекти и елементи на градското обзавеждане по свободна преценка на субектите създава неестетична градска среда и не е в интерес на населението на територията на общината.

Определянето на понятията „фирмен надпис“ и „фирмени информационно – указателни табели“ е само по смисъла на Наредбата и е законосъобразно, предвид на което жалбата е неоснователна и в частта на оспорването на чл. 41 и чл. 46.

Оспорването на чл. 42 от Наредбата е основателно. В ал. 1 на цитираната разпоредба е въведено изискване за одобряване на фирмените надписи с инвестиционния проект за изграждане и преустройство на обекта, който обозначават, от компетентния за това орган. Редът за изработване, съгласуване и одобряване на инвестиционни проекти, както и компетентните органи по процедурата е регламентиран в ЗУТ. Недопустимо е с подзаконов нормативен акт да се създават различни задължения от законово регламентираните за органите по процедурата по одобряване на инвестиционни проекти, както и да се допълва съдържанието на проектите с одобряване и на фирмените надписи. Разпоредбата на чл. 42, ал. 1 от Наредбата е незаконосъобразна и подлежи на отмяна на основание чл. 15, ал.1 от ЗНА.

В чл. 47 от Наредбата са поставени изисквания към информационно-указателните табели, които могат да се поставят върху имоти общинска собственост. Изискванията са еднакви за всички правни субекти, не създават необосновани пречки пред дейността им, ограниченията и създаването на ред се налагат в общ интерес на населението на общината. Съдържащата се забрана в ал. 4 за поставяне на фирмени информационно-указателни табели върху дървета и стълбове на електро-преносната и електроразпределителната мрежа е с оглед сигурността и с цел за не се повреждат електрическите мрежи, а по отношение на дърветата е с екологична цел. Ограниченията са в обществен интерес, не са незаконосъобразни и искането им за отмяна е неоснователно.

По изложените по-горе съображения жалбата е неоснователна относно определянето на понятието „временни информационни елементи“ в чл. 52 и Приложение № 6. Изрично с последното изречение на разпоредбата е направено уточнение, че с такива елементи не могат да се рекламират стоки и услуги. Разпоредбата е ясна и сравнена с определенията на понятията от раздел I и II на глава четвърта от Наредбата не създава предпоставки за злоупотреби и субективизъм, както се поддържа от жалбоподателя.

Всички оспорени определения на понятия по смисъла на подзаконовия

нормативен акт, включително и тези по чл. 63, чл. 64, чл. 70 – чл. 78 от Наредбата са законосъобразни, издадени в компетентността на Общинския съвет да регулира с подзаконов акт обществени отношения от местно значение, които не са регулирани с нормативен акт от по-висока степен и без противоречие с такива актове.

Основателно е възражението по чл. 48 от Наредбата в частта относно незаконосъобразността на изричното изискване проектите на фирмените информационно – указателни табели да са „типови“. Следва текстът „типови“ да се отмени, с което да се създадат равни условия и възможности за използване и на индивидуални проекти, които също да са одобрени от главния архитект на Столична община. Основанието за отмяната е нарушение на чл. 3, ал. 3 от Закона за ограничаване на административното регулиране и административния контрол върху стопанската дейност, който не допуска налагане на тежести и ограничения, които не са необходими за постигането на целите на закона. В случая одобрението от страна на главния архитект е достатъчно, за да се постигне целта табелите да са съобразени с цялостните градоустройствени решения и не е необходимо да се ограничават субектите да използват само типови табели.

Разпоредбите на чл. 80, ал. 1, ал. 2, ал. 3, ал. 4, ал. 5 и ал. 6 от Наредбата подлежат на отмяна, тъй като основанията, редът и компетентните органи по процедурата по премахването на обектите по чл. 56, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 от ЗУТ е регламентирана в чл. 57а от ЗУТ. Не е налице неуредена от закон материя, която да е допустима за регламентиране с подзаконов нормативен акт. Допуснато е противоречие с чл. 3, ал. 1 и ал. 2 от ЗНА, чл. 12 и чл. 15, ал. 3 от ЗНА, поради което оспорените текстове подлежат на отмяна.

Оспорването на текстовете на чл. 84, чл. 85а, чл. 85б, чл. 86 и чл. 86а е неоснователно. С разпоредбите са регламентирани състави на административни нарушения по Наредбата и вид и размер на наказанията за тях. В тази част Наредбата е издадена на основание чл. 3, ал. 2 от ЗНА, който оправомощава Общинските съвети при издаване на наредби да определят съставите на административните нарушения и съответстващите на тях наказания, предвидени в [Закона за местното самоуправление и местната администрация](#). В чл. 22, ал. 4 от ЗМСМА е посочено, че за нарушаване на наредбите могат да се предвидят глоби в размер до 5000 лв., а за еднолични търговци и юридически лица - имуществени санкции в размер до 50 000 лв. Оспорените санкционни норми са съобразени с чл. 22, ал. 4 от ЗМСМА, предвидени са административни наказания „глоба“ и „имуществена санкция“, а размерите им не надхвърлят максималния допустим от закона размер. Освен това санкциите са диференцирани съобразно тежестта на нарушенията и са предвидени минимални размери, които позволяват справедливо санкциониране на конкретно извършено нарушение. По съображенията да отмяна на чл. 80, ал. 2 и ал. 3 от Наредбата, в чл. 85а, ал. 6 и ал. 7, изреченията последни следва да се отменят думите „по реда на чл. 80, ал. 2 и ал. 3“. По изложените съображения е неоснователна и жалбата на [фирма] срещу чл. 85а, ал. 1, т. 4 и 5 и частично основателна по т. 6 от Наредбата.

Препращането в чл. 87 от Наредбата към ЗУТ и ЗАНН не е необходимо, но не е в нарушение на материалния закон.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 193, ал. 1 от АПК следва да бъдат отменени чл. 23, ал. 4, ал. 5 и Приложение № 5, чл. 42, ал. 1, думата „типови“ в чл. 48, чл. 80, ал. 1 ал. 2, ал. 3, ал. 4, ал. 5 и ал. 6 и думите „по реда на чл. 80, ал. 2 и ал. 3“ в чл. 85а, ал. 6 и ал. 7 изречения последни. В останалата част оспорването по жалбите на Л. Д. М. и [фирма] е неоснователно и следва да бъде отхвърлено. Неоснователно е и искането на [фирма] за спиране действието на чл.85а, ал. 1, т. 4, т. 5 и т. 6 от Наредбата и следва да бъде оставено без уважение. Жалбата на Л. Д. М. в частта на искане за повторна проверка за нищожност или незаконосъобразност, поради нарушение на процедурните правила на текстове от Наредбата, които са преди изменението с решение № 1 по Протокол №29 от 15.01.2009г. на СОС е недопустима по силата на чл. 187, ал. 2 от АПК и производството в тази част следва да бъде прекратено.

При този изход на спора, искането на жалбоподателя М. за присъждане на разноски, състоящи се от адвокатско възнаграждение е частично основателно в размер на 90 лева, на основание чл. 196 от АПК във връзка с чл. 143, ал. 1 от АПК, пропорционално на уважената част от направеното оспорване.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ чл. 23, ал. 4, ал. 5 и Приложение № 5, чл. 42, ал. 1, думата „типови“ в чл. 48, чл. 80, ал. 1 ал. 2, ал. 3, ал. 4, ал. 5 и ал. 6 и думите „по реда на чл. 80, ал. 2 и ал. 3“ в чл. 85а, ал. 6 и ал. 7 изречения последни от Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община (загл. изм. – Решение № 1 по протокол №29 от 15.01.2009г.), приета от Столичен общински съвет.

ОТХВЪРЛЯ оспорването на чл. 5 - чл. 10, чл. 24 - чл. 28, чл. 33, чл.41, чл.46, чл. 52, чл. 63, чл. 64, чл. 70 – чл. 78, чл. 47, чл. 84, чл. 85а в останалата неотменена част, чл.85б, чл. 86 и чл. 86а от Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община (загл. изм. – Решение № 1 по протокол № 29 от 15.01.2009г.), приета от Столичен общински съвет.

ОТХВЪРЛЯ искането за спиране действието на чл.85а, ал. 1, т. 4, т. 5 и т. 6 от Наредба за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално - декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община (загл. изм. – Решение № 1 по протокол № 29 от 15.01.2009г.), приета от Столичен общински съвет.

ПРЕКРАТЯВА производството по делото в останалата част на жалбата на Л. Д. М., [ЕГН] от [населено място], „Зона Б-18“, [жилищен адрес] вх. „А“ срещу текстове от Наредба за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално – декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община (загл. изм. – Решение № 1 по протокол № 29 от 15.01.2009г.), приета от Столичен общински съвет.

ОСЪЖДА Столичен общински съвет да заплати на Л. Д. М., [ЕГН] от [населено място], „Зона Б-18“, [жилищен адрес] вх.„А“, чрез адв. М. В. С., АК –

Я. сумата от 90 (деветдесет) лева, представляваща разноси за съдебното производство.

Решението може да се обжалва в 14 – дневен срок пред Върховния административен съд на Република България и в 7 – дневен срок в частта, в която има характер на определение.

Решението, след влизането му в сила, да се обяви по реда, по който е обявена Наредба за преместваемите обекти за рекламните, информационни и монументално – декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община (загл. изм. – Решение № 1 по протокол №29 от 15.01.2009г.), приета от Столичен общински съвет.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

СЪДИЯ: 1.

2.